

Тая шега развеселява Спиридона и той не може да сдържа смѣха си. Параходътъ се отдалечава все повече и повече и се губи въ далечината. Черната и раздиплена струя на дима още стои надъ морето и чертае следитѣ на пжтя му.

Бѣше се изминало доста време, когато наново чухме да бучи моторътъ. Аеропланътъ бѣше ходилъ чакъ къмъ Тасосъ и се връщаше сега откъмъ западъ. На тая страна, и полето, и гората около Кара-Су бѣха се слѣли въ една обща черна маса. Сиянието на западъ още не бѣше угаснало, само че отъ огненочервено бѣше станало бледожелто, ослѣпително и ярко. Върху тоя свѣтълъ фонъ, високо надъ тъмното поле се рисувахе черниятъ силуетъ на голѣмата птица, която се връщаше увѣрено, спокойно и плавно. Изведнѣжъ, току подъ аероплана, блѣсна бѣла звезда, угасна скоро, но малко по-долу пламнаха други две. Това сж сигнални ракети, които предупреждаватъ нашитѣ батареи. Аеропланътъ иде все по-близо и черниятъ силуетъ още повече расте. Блѣсватъ нови ракети. Срѣдъ вечерното небе рѣзко се очертава исполинската птица съ широко разперени криле, съ горящитѣ ракети подъ нея и това тѣй напомня нѣкое хералдическо изображение на черенъ орелъ, сграбчилъ въ ноктетѣ си свѣт-кавици.